

Wies is op weekend met zijn ouders
en zus Leen in de Ardennen.
Ook zijn beste vriend Kamiel is mee.
Wies en Kamiel beslissen samen
op avontuur te gaan.
De wilde dieren in de bossen
vinden ze wel spannend ...

MIX
Papier van
verantwoorde herkomst
FSC® C009115

Die Keure wil het milieu beschermen. Daarom kiezen wij bewust
voor papier dat afkomstig is uit verantwoord beheerde bossen.
Dit boek is dan ook gedrukt op papier dat het FSC®-label draagt.
Dat is het keurmerk van de Forest Stewardship Council.

Herdruk 2012-2013/893
ISBN 978 90 5958 899 8
K.B. D/2004/0147/184
NUR 191

Tekeningen: Marjolein Pottie

Verantwoordelijke uitgever
die Keure
Kleine Pathoekeweg 3, 8000 Brugge
H.R. Brugge 12.225
© Copyright die Keure, Brugge

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk,
fotokopie, microfilm of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.
No part of this book may be reproduced in any form by print, microfilm or any other means
without written permission from the publisher.

AVI-niveau 4

Thema 8 Dieren hebben ze ook

Beestig!

Moniek Vermeulen

 die Keure

Beestig!

‘Aaaaaaaaah ...’

Wies rekt zich uit. Wat heeft hij lekker geslapen!

Hij ligt niet in zijn eigen bed.

Samen met mama, papa en zus Leen is hij op weekend in de Ardennen.

Zus en hij mochten elk nog een vriend of een vriendin meenemen.

Hij koos voor Kamiel. Dat is zijn beste vriend.

Leen heeft Febe meegevraagd.
 Wies vindt haar ook wel tof!
 'Psst, Miel, ben je wakker?' Zijn vriend kreunt.
 'Hei Miel, kom, zeg eens iets.'
 Kamiel stampst boos met zijn voet tegen het bed
 boven zijn hoofd.
 'Ik heet geen Miel!', roept hij kwaad.
 'Vandaag gaan we wandelen in de bossen',
 sust Wies vlug.
 Dat helpt! Meteen zit Kamiel rechtop. 'Boink!'

Zijn hoofd bonkt tegen het bed van Wies.
 Die lacht. Kamiel wrijft over zijn hoofd.
 Hij steekt zijn tong uit naar Wies.
 Maar hij zegt niets. Hij wil geen doetje zijn!
 'Hei mannen!'
 De stem van papa klinkt door het huis.
 'Waar blijven jullie? Wij staan al klaar voor de
 wandeling!'
 'Wat?' Met een gil springen de jongens uit bed.
 Ze rennen de trap af.

'Rustig maar', lacht papa.

'We hebben nog alle tijd om samen te ontbijten.'

'Vertrekken we nu?', vraagt Leen na het eten.

Ze heeft een leuke melksnor 📖.

'Hoho!', roept mama. 'Eerst tanden poetsen, gepaste kleren aantrekken, haren kammen, bed opmaken. En ... wandeling of niet, de tafel moet afgeruimd worden!'

Wies geeft Leen een por 📖.

'Je moet je nog scheren ook.'

Met zo'n snor verjaag je alle dieren uit het bos!

De kinderen doen alles in snelvaart 📖.

Ze hebben echt zin in de wandeling.

'Misschien zien we wel een eekhoorn of een hert of een wild zwijn!', roept Kamiel.

'Of een wolf!', brult Wies.

'In de Ardennen zijn geen wolven', antwoordt Leen.

'Maar een wild zwijn ...

Dat zou de max zijn! 📖'

Een halfuur later zijn ze in het bos.
De jongens lopen en springen en tieren:
'Komaan, wilde beesten! Waar blijven jullie?'
'Jullie zijn zelf wilde zwijnen', lacht papa.
'Mogen wij al een eindje verder lopen?',
zeurt Wies.
Papa en de dames blijven bij elk bloempje staan.
'Het lijkt wel alsof ze nog nooit in hun leven een
bloem zagen', zucht Wies.
Papa kijkt naar mama. 'Ach ja,' zegt die,
'loop maar een eindje voorop. Maar aan het

einde van het pad moet je wachten, hoor!' 'Joehoe!' Als een raket schieten de twee jongens vooruit 📖. Na de eerste bocht houdt Wies plots halt. Kamiel botst bijna tegen hem op. 'Wat doe je nu?', roept Kamiel verveeld. 'Sssst', fluistert Wies. 'Ik hoorde iets in de struiken, daar opzij! Nemen we een kijkje?' 'Eh, ik denk niet dat we van de weg af mogen', antwoordt Kamiel stil. 'Och', zegt Wies. 'Het is niet ver!'

Kom op of ben je bang?
 En meteen loopt hij een zijweg in.
 Kamiel volgt zijn vriend, dwars door de struiken.
 Nu hoort hij het vreemde geluid ook.
 'Gaan we nog verder?', stamelt hij.
 'Natuurlijk', antwoordt Wies stoer.
 'Het kan niet ver meer zijn.'
 Plots staat Wies stil. Hij zegt niets.
 Maar zijn vinger wijst naar iets.
 De twee jongens staan met open mond te kijken.
 Daar, in een kuil liggen vier kleine dieren.

Hun kop ziet eruit als dat van een varken.
 Maar hun lijfje is rood met gele strepen.
 'Wat, wat is dat?', stamelt Kamiel.
 'Dat zijn zwijntjes', antwoordt Wies verrukt.
 'Maar ze zijn gestreept', fluistert Kamiel.
 'Ja', zegt Wies fier. 'Dat is zo. De jongen van een
 wild zwijn zijn gestreept. Ik heb dat gezien op tv.
 Dit zijn echte everzwijnen! Wat een lieve diertjes!
 Ik ga er eentje strelen!', roept Wies uit.
 'Pas toch maar op, Wies', zegt Kamiel stil.

'Ach schijterd 📖! Die diertjes zijn toch niet
 gevaarlijk!' Wies loopt op de kuil af.
 Maar plots blijft hij stokstijf 📖 staan.
 De grond daverd 📖.
 Uit de struik klinkt een zwaar gegrom.
 'Ren, Kamiel!', klinkt het door het bos.
 'Ren! Ren! Ren!' Uit de struik verschijnt een
 zwarte snuit met twee felle ogen.
 'Mama zwijn!', schrikt Kamiel. 'En ze ziet er heel
 boos uit!' Hij spurt zijn vriend achterna.

Maar mama zwijn laat het er niet bij.
 Ze draaft achter de jongens aan.
 Kamiel voelt de adem van het dier in zijn nek.
 'We halen het nooit, Wies!', huilt hij.
 'Klim in een boom!', tiert Wies.
 Kamiel twijfelt geen seconde.
 Al heel snel zitten de jongens elk in een boom.
 'Kun ... kun ... kunnen varkens in bomen
 klimmen?', snikt Kamiel bang.
 'Ik weet het niet', klinkt het uit een andere boom.
 'Klim toch maar een beetje hoger.'

Na een tijdje wordt het stil.
 Dan fluistert Kamiel:
 'Wies, is dat beest daar nog?'
 'Ik weet het niet', antwoordt Wies.
 'Door de bladeren kan ik de grond niet zien.
 Laten we toch nog maar even blijven zitten.'
 'Wies! Kamiel! Waar zijn jullie?'
 Wies herkent de stem van zijn zus.
 'Hier! Hier!', roept hij blij.
 'Jongens, kom meteen naar beneden!', buldert
 het meteen daarna.

'Wij zijn doodongerust en jullie spelen wat verstoppertje in de bomen!'
 Papa's ogen schieten vuur.
 In een wip zijn Wies en Kamiel beneden.
 'Sorry, mama en papa. We gingen even van de weg af om ...'
 Mama's gezicht lijkt wel een donderwolk .

Haar stem trilt: 'Doe ons dat nooit meer aan!'
 'De wandeling zit erop!
 We gaan terug naar ons huisje', zegt papa.

De sfeer is nu niet echt fijn meer!
 Alleen de meisjes maken nog plezier.
 'Wij hebben toch mooi een everzwijn gezien',
 lacht Leen plagerig.
 'Een groot, dik, zwart zwijn', vult Febe aan.
 'Het stormde door het bos. Beestig zeg!
 En dat hebben jullie lekker gemist!'
 Wies slaat een hand voor zijn mond.
 'Hebben we dat echt gemist?', vraagt hij.
 En hij knipoogt naar Kamiel.
 Die knipoogt terug ...

Ik oefen.

huis	mooi	hij	kledij
kuil	hooi	zij	opzij
snuif	vlooiën	wij	bijna
huilt	nooit	tijd	lijfje
struik		zwijn	twijfelt
geluid	zouden	kijkt	blijven
fluistert	houden	zijn	kijven
afgeruimd	vouwen	mijn	krijgen
vooruit	touwen	wrijft	ontbijt

spring	pla ge rig	plagerig
struik	dood on ge rust	doodongerust
streep	af ge ruimd	afgeruimd
strelen	mee ge vraagd	meegevraagd
schrikt		
	zij weg	zijweg
max	ever zwijn	everzwijn
seconde	stok stijf	stokstijf
	knip oog	knipoog
	melk snor	melksnor
	snel vaart	snelvaart
	donder wolk	donderwolk

Ik begrijp.

blz.

- 3 Hij wil geen **doetje** zijn.
 Hij wil geen **watje** zijn of iemand die niets durft.

4 Een **melksnor** is een wit randje op je lip als je melk gedronken hebt. Het lijkt precies een wit snorretje.

4 Wies geeft Leen een **por**.
Wies geeft Leen een **duw**.

5 De kinderen doen alles **in snelvaart**.
De kinderen doen alles **heel snel**.

5 Dat zou **de max** zijn.
Dat zou **heel leuk** zijn.

7 **Als een raket schieten de twee jongens vooruit**.
De jongens beginnen plots **heel snel** te lopen.

10 Je bent een **schijterd**!
Je bent een **bangerik**!

10 Plots blijft hij **stokstijf** staan.
Plots blijft hij stilstaan.

10 De grond **davert**.
De grond **trilt**.

12 Vader begint te **bulderen** tegen ons.
Vader begint als een razende te **schreeuwen** tegen ons.

13 Wij zijn **doodongerust**.
Wij zijn **heel erg ongerust**.

13 **Mama's gezicht lijkt een donderwolk**.
Mama kijkt **erg boos**.

